

Ob koncu lanskega leta je pri ZRC SAZU izšla njegova knjiga *Trsta ne damo! Jugoslavija in tržaško vprašanje 1945–1954*. Zgodovinar in sociolog mlajše generacije, doma iz Vidma, se je — tudi zahvaljujoč znanju hrvaškega jezika — poglobil v arhive na obeh straneh meje. Tudi te dni v Arhivu RS v okviru projekta *Odprte meje (Open Borders)*, ki ga podpira Evropski raziskovalni svet, v Sloveniji pa ga izvaja ZRS Koper, raziskuje zgodovino studia Koper.

LUKA LISJAK GABRIJELČIČ
LEON VIDIC

Ko prenapeti navijači med tekmo proti Franciji vpijejo: Vrnite nam Mono Lizo

Italijanski zgodovinar, ki izvrstno govori hrvaško in brez težav razume slovensko: ste neobičajen primer, tudi v obmejnem prostoru. Izhaja vaše zanimanje za južnoslovanske jezike iz želje po boljšem razumevanju zgodovine obmejnega območja ali vas je, obratno, zanimanje za hrvaško in slovensko kulturo spodbudilo, da ste se začeli ukvarjati z obmejno zgodovinsko tematiko?

Trenutno se ukvarjam z zgodovino televizijske mreže Koper/Capodistria. V okviru tega raziskujem odnose med slovenskimi furlanskimi pankerji v 80. letih prejšnjega stoletja. Eden od italijanskih akterjev tistega dogajanja mi je pred kratkim dejal: »Živelimo v odročnem delu Italije, oddaljeni od glavnih družbenih in kulturnih tokov. Zraven pa je bila meja, onkraj katere so se dogajale zanimive stvari.«

No, vidite, nekaj podobnega je bilo z mano. Tako kot furlanski pankerji iz 80. let, ki so v Ljubljani odkrili zanimivo sceno, sem tudi sam kot mladostnik rad prehajal mejo. Sprva, kot vsi Furlani, predvsem po nakupih. Takoj ko sem dobil vozniško dovoljenje, pa sem začel pogosteje prihajati v Slovenijo.